

Aquesta nit, la Wendy Aguilar i el Roger Dueso circulen de paisà en un vehicle sense distintius policials, un utilitari de color blanc que passa desapercebut. Són el que es diu un Grup 200, una patrulla com qualsevol altra destinada a tasques per a les quals es considera que l'uniforme podria ser un destorb.

Al brífung de les deu, els han encarregat que anessin a buscar la senyora Romagosa a un domicili de Gran de Sarrià, per acompanyar-la a un sopar d'antics alumnes que se celebra al passeig del Born, al barri de la Ribera.

La senyora Romagosa és una dona maltractada pel seu marit amb una ordre de protecció. Gairebé ningú de la seva família sap on viu i tem circular sola per Barcelona perquè l'home que un dia la va enamorar i amb qui va conuiuïre durant vuit anys avui la té amenaçada i li fa por.

Feia temps que la Wendy i el Roger no coincidien en una patrulla, perquè l'intendent ha establert torns rotatius, i ara a ella li fa pànic que el seu company torni a parlar-li d'amor. Fa temps que ella procura mantenir i augmentar les distàncies, però el torn de nit dura vuit hores prou solitàries per afavorir intimitats indesitjades. De manera que salten les alarmes quan el Roger s'anima, per fi, a dir:

—La propera patrulla la tornes a fer de nit, oi?

D'aquí a dues setmanes, després d'una de lliure, el torn hauria de ser de tarda, però la Wendy el canviarà per un de nit

perquè al vespre assisteix a classes a la Universitat. Sobretot ara, que s'apropen els exàmens de final de curs. Per evitar insinuacions impertinents, recorda al Roger que està estudiant Criminologia a l'Autònoma, perquè a l'Acadèmia de Mollet tots els cursos estan acaparats pels aspirants de la Científica, i s'embranca en un discurs de distracció.

—... Diuen que la facultat és més fàcil, però no creguis. El de Dret penal és un os. I el dilluns 21, d'aquí a poc més d'una setmana, tinc examen i no sé res.

—I com t'ho fas per combinar estudis, treball i la maternitat que acabes d'estrenar?

Ja han recollit la senyora Romagosa i la porten al seient del darrere del cotxe i la Wendy pensa que la pregunta és una indiscreció. El Roger és així. De vegades sembla que es diverteix posant-la en un compromís. La senyora s'interessa —«Ja ets mare, tan jove?»— i la Wendy li ha d'explicar que ha iniciat el procés d'adopció d'una nena que ara viu amb ella en règim d'acollida.

La nena és la Mon i ja fa un parell d'anys que es coneixen. Filla de família desestructurada de delinqüents, havia anat a parar sota la tutela de la Direcció General d'Atenció a la Infància i Adolescència (DGAIA) quan la mare la va voler vendre. La Wendy va intervenir-hi, ho va impedir i la nena es va quedar enlluernada per la personalitat de la policia i va decidir que, de gran, també vol ser mossa d'esquadra. Des d'aleshores, han mantingut una relació entranyable que havia de desembocar inevitablement en una adopció.

—I què hi diuen els teus pares? —insisteix el Roger.

Perquè la Wendy encara viu amb els seus pares i la Mon és una nena molt difícil.

–S’hi van acostumant. La mare, pots comptar, una marassa, com sempre. El pare és més sec, però sap mantenir la Mon a ratlla, i em sembla que a la Mon li va molt bé.

Acompanyen la senyora Romagosa fins a un restaurant de disseny i veuen com s’asseu amb els seus antics companys d’escola. Els dos agents es mantenen allunyats i sopen a la taula del racó, atents a una eventual irrupció del marit maltractador, que no es produirà.

Un cop demanats els plats, mentre els serveixen, el Roger ha adoptat el to i l’actitud de fer confidències, com si aquesta fos una cita convinguda amb la Wendy, perquè té una certa tendència a confondre les coses. Li agafa la mà i li diu, amb veu de baríton:

–Saps una cosa? Em sembla que m’he enamorat.

La Wendy allibera els seus dits dels dits invasors convençuda que el seu company afegirà, com sempre, «enamorat de tu», i disposada a clavar-li el moc de sempre. Aquesta vegada, però, s’equivoca:

–... He conegut una noia i no me la puc treure del cap.

Això sí que és una sorpresa.

–Ah, sí? –exclama la Wendy, una mica animada.

–Sí. Em sembla que és la dona de la meua vida.

–Ah, sí? –repeteix la Wendy, encara més animada.

El Roger considera que els dos monosíl·labs i tanta alegria l’autoritzen a obrir-li el cor i inicia un monòleg molt llarg sobre les circumstàncies en què va conèixer la dona perfecta al metro i com li va anar descobrint totes les virtuts en pocs instants de conversa.

La Wendy ha de fer esforços per no badallar, però el deixa parlar alleujada pel fet que el Roger s’hagi decidit a posar els

ulls sobre una altra dona, cosa que considera senyal que per fi la deixarà en pau.

–Ah, que bé –va dient al llarg del sopar–. Ah, que bé.

Després, la senyora Romagosa i un dels antics alumnes s'atansen a la seva taula. Ella els comunica que ha decidit quedar-se a pernoctar al barri i ell els promet que no la deixarà sola ni un minut i que la protegirà amb dents i ungles i que, per tant, ja poden marxar. Demà, quan hagi de tornar al seu barri, la senyora protegida ja trucarà a l'Àrea Bàsica Policial (que és com ara es diuen les comissaries: ABP) perquè li enviïn una altra patrulla.

La Wendy i el Roger, convençuts que l'antic company d'escola no pensa separar-se de la senyora Romagosa en tota la nit, ho consulten amb el sergent cap de torn i, un cop obtingut el permís, a quarts d'una, circulen per la ronda del Litoral, de tornada cap al districte.

El Roger no para de parlar de la dona perfecta. Rossa, alta i amb el cos i la distinció d'una top model, però, a més a més, intel·ligent, desperta, simpàtica, amb estudis, que de seguida se li va posar a parlar de psicologia i sociologia.

–De seguida se't va posar a parlar de psicologia i sociologia? –es meravella la Wendy com l'àvia que valora molt positivament les virtuts de la jove.

És en aquest moment, quan el cotxe ja ha passat de llarg la sortida de Rambles i corre per davant del cementiri de Montjuïc, que zumzeja l'emissora del cotxe i la veu metàl·lica de l'operador anuncia:

–De Gaudí tres-cents a tots els indicatius. Possible seixanta a la ronda del Litoral, sortida de Montjuïc Anella Olímpica.

La Wendy, al volant, allarga el braç per agafar la ràdio. El Roger arrufa les celles.

–Gaudí 140 –diu la noia–. Rebut. Sóc a ronda del Litoral,
al costat mateix. Anem cap allà.

El Roger protesta sense èmfasi:

–Calia? No som d’aquest districte.

No rep resposta. Ja hauria de saber que la Wendy Aguilar
mai no es podria resistir a un seixanta.

No cal ni connectar la sirena. Ja hi són. Agafen la sortida
de Montjuïc Anella Olímpica.